

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628183984/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Det er et Pudevaar, gentog hun paastaeligt. Størvæn gik op i Følsetten og endte i denne hvide Lyd, som var midt imellem et Suk og en Latter.

Hr. Poul var blevet aldeles ilde tilmode. Han forstod ikke et Ord af det hele. I Begyndelsen troede han, at det var ham selv, der blev let ad, det, saa han nu, var ikke Tilfældet. Alligevel led han slet ikke dette nye skælske Spil mellem Barbara og Gabriel, der ganske havde afbrudt og overflødiggjort hans egen Beretning.

Pludselig træk Gabriel i Sytøjet. Barbara værgede sig lidt og slog ham over Fingrene, men fik ikke hindret ham i at trække alt det hvide Tøj op paa Bordplæden. Sas opgav hun pludselig, og sagde med en Stemme, som hun prøvede paa at gøre vred: — Aa, dit Fjols, Gabriel! Ja, det er en Særk! Man skulde tro, du aldrig havde set en Særk før!

Gabriels fede Ansigt var til det yderste forlystet og frækt.

— Jo nok, svarede han, men aldrig saa fin en Særk. Hvem skal ...?

Men Barbara var pludselig blevet blodrød til langt ned paa Halsen. Hun var kommet til at se paa Hr. Poul, kun et Sekund, og aldrig havde hun været saa hurtig til at tage Øjnene til sig. Gabriel bemærkede, at noget var sket, og forstod pludselig, hvor de var henne. For Pokker! Igen havde han været ubehændig. Hr. Poul og Barbara var begge maaltøse, han selv var den eneste der talte, alligevel forstod han, at han i dette Øjeblik var mindre end ingenting. Øjeblikket var ham uudholdeligt. Han sagde at han nu var nødt til at gaa.

— Vil du gaa? spurgte Barbara hen i Vejret.

— Ja, ja. Det var Handelen, sagde Gabriel. Han var meget optaget netop i disse Dage.

Ogsaa Hr. Poul var begyndt at lette paa sig. Han mumlede noget om, at det maaske ogsaa var paa Tide for ham at trække sig tilbage. Men da fik Barbara pludselig Mælet igen og begyndte med høj Stemme at snakke sig ud af sin Forvirring: Nej, nej! Han maatte endelig ikke gaa! Hendes Moder var netop i Færd med at koge Café til ham! Hun havde jo slet ikke faaet talt med ham endnu, som hun sikkert, sikkert ønskede. Hun havde blot saa travlt i Huset. Han maatte endelig ikke gaa endnu!

Gabriel var ude i Forstuen, han stak Hovedet ind og sagde,

med en Haandbevægelse i Retning af Sytøjet: — Ja, Farvel, — og Hejd og Lykke med Brudesærken!

Barbara lo. En lille Latter, der samtidig var et Suk, der hev i hendes Strube: — Aa, dit Vrøvl, Gabriel!

Hun fulgte ham ud og stod lidt ude i Regnen og var fuld af Glæde. Saa gik hun ind igen til Hr. Poul, den nye Hr. Poul. Og da det var ved den Tid, da det begyndte at skumre, fik hun tændt Lys.

Hr. Pouls Melankoli var efter dette Besøg blevet forvandet til en stille Munterhed. Da han kom fra Besøget hos Barbara, vandrede han som befriet gennem den mørke Stad og ønskede kun at være lidt alene med sin Glæde. Der var netop et Ophold i Regnen. Han drejede af ad en blæstfyldt Smøge, som førte ned mod Vandet. Der stillede han sig op i Læ af et Bandedus for at samle sit Sind og prøve paa at klare sig, hvori hans nye Lykke bestod. Men det varede ikke længe, før han fornåm, at ogsaa andre i denne Aftenstund havde søgt til Havets Bred med deres Tanker. En enlig Skikkelse dukkede frem af Mørket, de hilste paa hinanden, det var Gabriel.

Det var ham ikke ukært, at det netop var Gabriel. Skønt han havde incommoderet ham betragtelig under Samtalen med Mme. Barbara, saa var han dog en af Deltagerne i den behageligste Scene, han havde oplevet, siden han var kommet her til Landet, og kunde han end maaske se ud til at være et Stykke af en Skælm, saa var han dog sikkert en lystig Scapin, som det kunde være værd at snakke med.

Gabriel viste sig da ogsaa venlig, fortrolig og ganske vel skaa-ren for Tungebaandet. De talte om alt muligt, som angik Havnen og Landet her, og Gabriel fortalte ganske løjerlige Ting om mange, som fik Hr. Poul til at le. Men at de saa længe undlod at ondtale en bestemt Person, tydeliggjorde det mere og mere for dem begge, at det var hende, deres Tanker i Fællesskab drejede sig om, og da de omsider kom til Emnet, blev Gabriels Stemme helt blød og bevæget.

— Et elskværdigt Fruentimmer, siger De! Ja, og saa skulde De endda have kendt hende, da hun var atten og ganske uskyldig. Da var Barbara sød!

— Jeg kan forestille mig det, sagde Hr. Poul.

— Jaha, sagde Gabriel. Desværre — at hun skulde blive saa ganske spoleret! Det er harmeligt, det ved Gud det er!